

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง สภาพการส่งเสริมของผู้ปกครองทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตามลำดับ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพการส่งเสริมของผู้ปกครองทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วย การส่งเสริมการใช้ภาษา การแนะแนวทางการวิชาการ การสร้างเสริมให้มึนนิสัยที่ดีในการทำงาน การส่งเสริมให้สำรวจและอภิปรายแนวความคิดและเหตุการณ์ต่าง ๆ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 480 คน และผู้ปกครองนักเรียน ร้อยละ 25 จากนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร จำนวน 120 คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 600 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย เครื่องมือทั้งหมด 3 ชุด คือ แบบสอบถามสำหรับนักเรียน และแบบสอบถามสำหรับผู้ปกครอง เกี่ยวกับกิจกรรมที่ผู้ปกครองจัดให้นักเรียน เพื่อส่งเสริมการเรียนของนักเรียน รวม 2 ชุด และแบบสำรวจสภาพทั่วไปของที่อยู่อาศัยที่มีบรรยากาศเหมาะสมกับการเรียนรู้ 1 ชุด รวมเครื่องมือทั้งหมด 3 ชุด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการ เก็บข้อมูลด้วยตนเองทุกโรงเรียน โดยนำแบบสอบถามไปให้นักเรียนตอบทั้งหมด 24 โรงเรียน โรงเรียนละ 20 คน รวมแบบสอบถามทั้งหมด 480 ฉบับ เมื่อไปรับคืนมาแล้วคัดเลือกเป็นแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ คือ ได้ครบทุกข้อ สำหรับใช้ในการวิจัยได้ 471 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 98.12 และแบบสอบถามผู้ปกครองที่ส่งไป 120 ฉบับ ได้รับคืน 120 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 สำหรับแบบสำรวจ ผู้วิจัยได้ไปสำรวจด้วยตนเองส่วนหนึ่ง และมอบให้ครูผู้สอนอยู่ในโรงเรียนที่มีนักเรียน เป็นตัวอย่างประชากรไปสำรวจอีกส่วนหนึ่งรวม 120 บ้าน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบสอบถาม ทั้ง 2 ชุด และแบบสำรวจมาวิเคราะห์หาค่าสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS/PC⁺) คือ

4.1 วิเคราะห์แบบสอบถาม ทั้ง 2 ชุด โดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

4.2 วิเคราะห์แบบสำรวจ โดยการจัดเป็นหมวดหมู่ นำมาหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 สถานภาพของนักเรียน

นักเรียนร้อยละ 52.20 เป็นหญิงและเป็นนักเรียนชาย ร้อยละ 47.80 นักเรียนส่วนใหญ่ ร้อยละ 67.5 มีบิดามารดาเป็นผู้ปกครอง และผู้ปกครองส่วนใหญ่ ร้อยละ 53.5 มีอาชีพรับจ้าง สำหรับที่อยู่อาศัยนั้นพบว่า นักเรียนร้อยละ 29.90 มีที่อยู่อาศัยเป็นบ้านและที่ดินของตนเอง นักเรียนร้อยละ 25 ต้อง เข้าบ้านอยู่อาศัย และนักเรียน ร้อยละ 21.70 มีที่อยู่อาศัย เป็นบ้านของตนเองแต่ปลูกในที่ดินเช่า ส่วนระดับการศึกษานั้น นักเรียนร้อยละ 47.60 ยังไม่ทราบแน่ชัดว่าผู้ปกครองจะให้เรียนถึงระดับใด และมีนักเรียนร้อยละ 11.70 ที่ทราบว่าผู้ปกครองประสงค์จะให้ศึกษาจนถึงระดับปริญญาตรี

1.2 สถานภาพของผู้ปกครอง

ผู้ปกครองที่ตอบแบบสอบถามร้อยละ 55.84 เป็นหญิง และร้อยละ 44.16 เป็นชาย ผู้ปกครองส่วนใหญ่ร้อยละ 44.16 มีอายุ ระหว่าง 30-39 ปี รองลงมา ผู้ปกครองร้อยละ 34.17 มีอายุระหว่าง 40-49 ปี และผู้ปกครองร้อยละ 76.67 มีสถานภาพสมรสสำหรับระดับการศึกษานั้น ผู้ปกครองร้อยละ 66.66 มีการศึกษาระดับประถมศึกษา สำหรับอาชีพนั้นผู้ปกครองร้อยละ 57.50 ประกอบอาชีพรับจ้าง ในด้านความรับผิดชอบนั้น ผู้ปกครองร้อยละ 73.33 มีผู้ที่อยู่ในความอุปการะ 1-2 คน

ตอนที่ 2 การส่งเสริมของผู้ปกครองทางการเรียนของนักเรียน

2.1 สภาพการส่งเสริมของผู้ปกครองทางการเรียนของนักเรียน

แบ่งเป็น 4 ด้าน คือ การส่งเสริมการใช้ภาษา การแนะแนวทางการศึกษา การส่งเสริมให้มีนิสัยที่ดีในการทำงาน การส่งเสริมให้สำรวจและอภิปรายแนวความคิดและเหตุการณ์ต่าง ๆ

2.1.1 การส่งเสริมของผู้ปกครองในด้านการใช้ภาษาของนักเรียน

ตามการรับรู้ของผู้ปกครองนั้น ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่ง เมื่อพิจารณาแต่ละข้อพบว่าผู้ปกครอง ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก 3 ข้อ ตามลำดับ จากมากไปหาน้อยดังนี้คือ สอนให้พูด คำสุภาพแทนคำหยาบ โดยผู้ปกครองให้เหตุผลว่า เพื่อให้นักเรียนพูดคำสุภาพจน เป็นนิสัย (108 คน) ห้ามปรามหรือดักเตือน เมื่อนักเรียนพูดคำหยาบ โดยผู้ปกครองให้เหตุผลว่า กลัวนักเรียนจะติดนิสัยพูดคำหยาบ (102 คน) และชี้แจงให้ทราบว่า การอ่านหนังสือวันละ เล็กน้อย ทุกวันดีกว่าไม่อ่านเลย ซึ่งผู้ปกครองให้เหตุผลว่า เพื่อให้นักเรียนอ่านหนังสือ เก่งมีความรู้เพิ่มขึ้น (111 คน) ส่วนข้ออื่น ๆ ที่ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ ชักชวนให้ฟังข่าวและ เหตุการณ์จากวิทยุและโทรทัศน์ แก้อาชีพเมื่อใช้ภาษาและออกเสียงไม่ถูกต้อง ให้หนังสือเป็นรางวัลหรือของขวัญ เมื่อสอบได้คะแนนดี ทำงาน เป็นผลสำเร็จ หรือในวันเกิด ชื่อนิทาน การ์ตูน หรือวารสาร สำหรับเด็กมาให้อ่าน ชื้อแบบฝึกเสริมทักษะทางภาษามาให้ทำ และข้อที่ผู้ปกครองปฏิบัติได้น้อยที่สุด ในด้านการใช้ภาษา คือ ให้นักเรียน เขียนบันทึกค่าใช้จ่ายและ เหตุการณ์ประจำวัน โดยผู้ปกครองมีความเห็นว่าไม่ใช่เรื่องที่เด็กจะต้องทราบ (61 คน)

ส่วนนักเรียนมีการรับรู้ที่ ผู้ปกครองให้การส่งเสริมด้านการใช้ภาษาของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีคะแนนรวมเฉลี่ยน้อยกว่าของผู้ปกครอง ซึ่ง เมื่อพิจารณาแต่ละข้อพบว่า ไม่มีข้อใดที่ผู้ปกครองปฏิบัติในระดับมาก แต่มีข้อที่ผู้ปกครองปฏิบัติในระดับน้อย คือ ให้เขียนบันทึกค่าใช้จ่ายและ เหตุการณ์ประจำวัน ซึ่งนักเรียนร้อยละ 33.54 พอใจที่ผู้ปกครองปฏิบัติ

2.1.2 การส่งเสริมด้านการแนะแนวทางวิชาการตามการรับรู้ของผู้ปกครองนั้น ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางซึ่ง เมื่อพิจารณาแต่ละข้อพบว่า การจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้ตามต้องการนั้นผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับมากซึ่งผู้ปกครองให้เหตุผลว่าเป็นหน้าที่ของผู้ปกครอง (94 คน) ส่วนข้ออื่น ๆ ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือให้คิดราคาของ เงินทองและตรวจสอบน้ำหนักของ เมื่อไปซื้อของ โดยผู้ปกครองให้เหตุผลว่า เพื่อฝึกให้นักเรียนมีความรอบคอบ (86 คน) และ เพื่อฝึกให้เก่งคณิตศาสตร์ (26 คน) ให้คำแนะนำและช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหา พูดให้กำลังใจ เมื่อนักเรียนทำงานผิดพลาด เพื่อการปรับปรุงในครั้งต่อไป แนะนำให้ใช้อุปกรณ์ในบ้าน เพื่อช่วยในการคิดคำนวณ อธิบายเสริมความรู้ เมื่อได้ชมโทรทัศน์ร่วมกัน ชม เขยให้ผู้อื่นฟัง เมื่อนักเรียนสอบได้คะแนนดีหรือทำงาน เป็นผลสำเร็จ จัดหาหนังสือสำหรับค้นคว้าและหนังสืออ่านประกอบอื่น ๆ ให้ ให้รางวัลหรือของขวัญ เมื่อนักเรียนสอบได้คะแนนดี ให้ไปเรียนพิเศษ เพื่อเตรียมตัวสอบ เรียนต่อและข้อที่ผู้ปกครองปฏิบัติน้อยที่สุดคือ ไปพบครู เพื่อทราบอุปกรณ์ที่ต้องใช้และปัญหาทางการ เรียนของนักเรียน โดยผู้ปกครองให้ เหตุผลว่า นักเรียนจะมาแจ้งให้ผู้ปกครองทราบได้เมื่อต้องการสิ่งใด (25 คน)

ส่วนนักเรียนมีการรับรู้ที่ ผู้ปกครองให้การส่งเสริมด้านการแนะแนวทางวิชาการอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีคะแนนรวม เฉลี่ยในด้านนี้น้อยกว่าการรับรู้ของผู้ปกครองซึ่ง เมื่อพิจารณาแต่ละข้อก็พบว่า ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ ส่วนข้อที่ผู้ปกครองปฏิบัติมากที่สุดคือ จัดหาอุปกรณ์การเรียนให้ตามต้องการซึ่งนักเรียนร้อยละ 92.60 พอใจที่ผู้ปกครองปฏิบัติ และข้อที่ผู้ปกครองปฏิบัติน้อยที่สุดคือ ไปพบครู เพื่อทราบอุปกรณ์ที่ต้องใช้และทราบปัญหาทางการ เรียนของนักเรียน มีนักเรียนร้อยละ 56.26 พอใจที่ผู้ปกครองปฏิบัติ

2.1.3 ด้านการส่งเสริมให้มีนิสัยที่ดีในการทำงาน ตามการรับรู้ของผู้ปกครองนั้นผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ซึ่งเมื่อพิจารณาแต่ละข้อพบว่า ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับมาก 6 ข้อ ตามลำดับจากมากไปหาน้อยคือให้ทำการบ้าน ทบทวนบทเรียนก่อนจะไปเล่นดูโทรทัศน์ หรือทำอย่างอื่น โดยผู้ปกครองให้เหตุผลว่าเพื่อให้นักเรียนเห็นว่า การเรียนมีความสำคัญกว่ากิจกรรมอื่น (108 คน) นักเรียนต้องทำงานที่ได้รับให้เสร็จ เรียบร้อยจึงจะไปทำอย่างอื่นได้ โดยผู้ปกครองให้เหตุผลว่าเพื่อฝึกให้นักเรียน เป็นคนมีระเบียบวินัย (98 คน) ดูแลให้ทำความสะอาดสถานที่และอุปกรณ์แล้วเก็บเข้าที่ให้เรียบร้อยในการทำงานทุกครั้ง อธิบายให้เห็นความสำคัญของการมีระเบียบวินัย ให้จัดตารางสอน และเตรียมอุปกรณ์ให้เรียบร้อยก่อน เข้านอนทุกวัน แบ่งงานให้รับผิดชอบทำตามความสามารถ เช่นเดียวกับทุกคนในบ้าน ส่วนข้อที่ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางคือให้ทำงานที่ได้รับให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนดไว้ โดยผู้ปกครองให้เหตุผลว่าเพื่อฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ (91 คน) ไม่รบกวนสมาธิในเวลาทำการบ้าน โดยผู้ปกครองให้เหตุผลว่าเพื่อให้นักเรียนมีสมาธิในการทำการบ้าน (91 คน) และข้อที่ผู้ปกครองปฏิบัติน้อยที่สุดในด้านนี้คือ ดูแลให้ทำงานที่ครูส่งมาให้เสร็จแล้วนำไปส่งครูตามกำหนดเวลา โดยผู้ปกครองให้เหตุผลว่าเพื่อให้งานเสร็จตรงเวลา (78 คน) และคิดว่านักเรียนควรรับผิดชอบการทำงานด้วยตนเองได้ (41 คน)

ส่วนนักเรียนมีการรับรู้ที่ ผู้ปกครองส่งเสริมให้มีนิสัยที่ดีในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีคะแนนรวมเฉลี่ยในด้านนี้น้อยกว่าการรับรู้ของผู้ปกครอง ซึ่งเมื่อพิจารณาแต่ละข้อพบว่า ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับมาก 2 ข้อ คือ แบ่งงานให้รับผิดชอบทำตามความสามารถ เช่นเดียวกับทุกคนในบ้าน มีนักเรียนร้อยละ 88.53 พอใจที่ผู้ปกครองปฏิบัติ ดูแลให้ทำความสะอาดสถานที่ และอุปกรณ์ แล้วเก็บเข้าที่ให้เรียบร้อยในการทำงานทุกครั้ง ซึ่งมีนักเรียนร้อยละ 91.08 พอใจในการปฏิบัติของผู้ปกครองนอกเหนือจากที่กล่าวมานี้ ผู้ปกครองปฏิบัติในระดับปานกลางทุกข้อ ส่วนข้อที่ผู้ปกครองปฏิบัติน้อยที่สุดในด้านนี้คือ ไม่รบกวนสมาธิเวลานักเรียนทำการบ้าน มีนักเรียนร้อยละ 77.90 พอใจในการปฏิบัติของผู้ปกครอง

2.1.4 ด้านการกระตุ้นให้สำรวจและอภิปรายแนวความคิด

และเหตุการณ์ต่าง ๆ ตามการรับรู้ของผู้ปกครองนั้นผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งเมื่อพิจารณาแต่ละข้อพบว่า ข้อที่ผู้ปกครองปฏิบัติในระดับมากคือพูดคุยด้วยอย่างคนที่จบการศึกษาสูง มีอาชีพที่มีเกียรติ เปรียบเทียบกับคนที่มีการศึกษาคำต้องทำงานหนัก เพื่อให้เด็ก เรียน เห็นความสำคัญของการศึกษา โดยผู้ปกครองให้เหตุผลว่า เพื่อให้เด็ก เรียน เห็นความสำคัญของการศึกษา (105 คน) ส่วนข้ออื่นๆ ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ สนับสนุนให้ใช้เวลาว่างทำกิจกรรมที่สนใจ โดยผู้ปกครองให้เหตุผลว่า เพื่อให้เด็ก เรียน ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ (107 คน) สนับสนุนให้เล่นกีฬาที่ชอบ โดยผู้ปกครองให้เหตุผลว่า เพื่อให้เด็ก เรียน มีร่างกายแข็งแรง (104 คน) อนุญาตหรือพานัก เรียนไปร่วมกิจกรรมกับชุมชน ในวันสำคัญทางประเพณี วางแผนร่วมกับนักเรียนในเรื่องการศึกษาต่อและอาชีพในอนาคตของนักเรียน เปิดโอกาสให้พูดคุยเกี่ยวกับ เรื่องที่ได้อ่านหรือรายการโทรทัศน์ที่ได้ชมร่วมกัน เปิดโอกาสให้พูดคุยเกี่ยวกับ เหตุการณ์ประจำวัน เมื่ออยู่ร่วมกันในตอน เย็น อนุญาตหรือพานัก เรียนไปทำบุญ หรือทำพิธีทางศาสนาตามที่นับถืออยู่และข้อที่ผู้ปกครองปฏิบัติน้อยที่สุดในด้านนี้คือ อนุญาตหรือพานัก เรียนไปชมสถานที่ซึ่ง เป็นแหล่งความรู้ โดยผู้ปกครองให้เหตุผลว่าไม่มีเวลาพาไป (27 คน) และคิดว่าเป็น เรื่องที่ทางโรงเรียนควร เป็นผู้่นำนักเรียนไป (6 คน)

ส่วนนักเรียนมีการรับรู้ว่าคุณปกครองส่งเสริมด้านการกระตุ้นให้สำรวจ และอภิปรายแนวความคิดและ เหตุการณ์ต่าง ๆ อยู่ในระดับปานกลาง แต่มีคะแนนรวมเฉลี่ยน้อยกว่าการรับรู้ของผู้ปกครอง ซึ่ง เมื่อพิจารณาแต่ละข้อพบว่า ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ และข้อที่ผู้ปกครองปฏิบัติมากที่สุดในด้านนี้คือ พูดคุยด้วยอย่างคนที่จบการศึกษาสูงมีอาชีพที่มีเกียรติ เปรียบเทียบกับคนที่มีการศึกษาคำต้องทำงานหนัก เพื่อให้เด็ก เรียน เห็นความสำคัญของการศึกษามีนักเรียนร้อยละ 84.71 พอใจการปฏิบัติของผู้ปกครอง

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้ปกครองและนักเรียน

3.1 ความคิดเห็นของผู้ปกครอง

ผู้ปกครองได้ให้ความคิดเห็นในการช่วย เหลือนัก เรียนไว้ดังนี้คือ ผู้ปกครองร้อยละ 54.68 เห็นว่าควรจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้นัก เรียน ผู้ปกครองร้อยละ 40.62 เห็นว่าควรดูแลใกล้ชิดและให้คำปรึกษา ผู้ปกครองร้อยละ 32.81 เห็นว่าควรให้เรียนพิเศษและ

ผู้ปกครองร้อยละ 31.25 เห็นว่าควรให้ความร่วมมือกับครูในการดูแลการเรียน หาซื้อหนังสือ วารสารให้อ่าน นอกจากการส่งเสริมทางวิชาการแล้วผู้ปกครองร้อยละ 12.50 มีความเห็นว่าควรอนุญาต หรือ พานักเรียนไปเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจบ้าง

ส่วนในเรื่องที่ผู้ปกครองมีความประสงค์ให้ครูช่วยเหลือ เกี่ยวกับการเรียนของนักเรียนนั้น ผู้ปกครองร้อยละ 58.62 ขอให้ครูช่วยกวดขันในด้านวิชาการ ผู้ปกครองร้อยละ 39.08 ขอให้ครูช่วยแนะแนวในการศึกษาต่อผู้ปกครองร้อยละ 29.88 ขอให้ครู สอนพิเศษนักเรียนที่เรียนอ่อน นอกจากด้านวิชาการ ที่กล่าวมาแล้ว ยังมีผู้ปกครองร้อยละ 31.03 ขอให้ครูกวดขันในเรื่องระเบียบวินัยแก่นักเรียนด้วย และขอให้ครูพานักเรียนไปทัศนศึกษาบ้าง ในส่วนพฤติกรรมของครูนั้นผู้ปกครองขอให้ครูได้สอนนักเรียนอย่างเต็มความสามารถ และขอให้ใช้เหตุผลกับนักเรียนมากกว่าใช้อารมณ์ ประการสุดท้ายคือ ขอให้ครูจัดวันสำหรับพบปะ กันระหว่างผู้ปกครอง ครู และนักเรียน

สำหรับความคาดหวังในตัวนักเรียนนั้น ผู้ปกครอง ร้อยละ 37.71 คาดหวังให้นักเรียนได้เรียนจนจบระดับปริญญาตรี รองลงมา ผู้ปกครอง ร้อยละ 32.45 กล่าวว่าขึ้นอยู่กับความสามารถของนักเรียนและจะให้เรียนถึงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ตามลำดับ ส่วนอาชีพในอนาคตของนักเรียนนั้น ผู้ปกครองส่วนมาก คือ ร้อยละ 25.43 คาดหวังให้นักเรียนรับราชการ รองลงมาผู้ปกครองร้อยละ 17.54 คิดว่า ควรจะแล้วแต่ ความสามารถ และความพึงพอใจของนักเรียน

3.2 กิจกรรมอื่น ๆ ที่นักเรียนได้ปฏิบัติที่บ้าน และความคิดเห็นของนักเรียน

3.2.1 กิจกรรมที่นักเรียนได้ปฏิบัติที่บ้านนั้น พบว่า นักเรียน

ส่วนใหญ่ร้อยละ 35.03 จะต้องทำงานบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ แล้วจึงจะทำการบ้าน และมีนักเรียนร้อยละ 24.63 ที่ต้องทำการบ้านให้เสร็จก่อนจึงจะไปเล่นหรือดูโทรทัศน์ได้ สำหรับนักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย ก็ต้องไปช่วยขายของในตอนเย็น ส่วนนักเรียน ร้อยละ 2.33 ที่นับถือศาสนาอิสลามนั้น ผู้ปกครองให้ไปเรียนศาสนาอิสลาม เมื่อกลับจากโรงเรียน

การทำกรบ้านของนักเรียนนั้นพบว่า นักเรียนร้อยละ 76.85 จะมีผู้สอนการบ้านให้ ซึ่งผู้ที่ช่วยสอนนั้น ร้อยละ 56.62 เป็นพี่ของนักเรียน นอกนั้นก็ เป็นพ่อ แม่และญาติ จะมีนักเรียนเพียงร้อยละ 1.19 เท่านั้นที่มีครู เป็นผู้สอนการบ้านให้

สำหรับการช่วยงานผู้ปกครองนั้น นักเรียนร้อยละ

52.87 ต้องช่วยงานอาชีพของผู้ปกครอง ซึ่งส่วนมากจะช่วยในวันเสาร์-อาทิตย์ และใน
ตอนเย็น เมื่อกลับจากโรงเรียน ส่วนงานบ้านที่ผู้ปกครองมอบหมายให้นักเรียนรับผิดชอบทำนั้น
นักเรียนร้อยละ 84.71 ต้องกวาดถูบ้าน รองลงมานักเรียนร้อยละ 65.60 ล้างจานและ
ร้อยละ 45.22 ทุงข้าว ทำกับข้าว นอกจากนี้ที่กล่าวมาแล้วก็เป็นงานซักผ้า เสื้อผ้า นำผ้าที่ซัก
แล้วมาพับเก็บ เข้าที่ ตู้แลน่อง กรอกน้ำใส่ตู้เย็น ไข่ให้ไปซื้อของและจัดที่นอนให้เรียบร้อย
สำหรับกิจกรรมอื่น ๆ นอกจากงานต่าง ๆ ที่ต้องรับผิดชอบดังกล่าวมาแล้ว เมื่อมีเวลา
นักเรียนร้อยละ 37.79 จะดูโทรทัศน์หรือฟังวิทยุ นักเรียนร้อยละ 25.90 จะรดน้ำต้นไม้
นอกจากนี้ก็จะดูแลสัตว์เลี้ยง อ่านหนังสือการ์ตูนและหนังสือพิมพ์ เล่นและบางครั้งก็ไปเที่ยว

3.2.2 สิ่งที่นักเรียนมีความประสงค์ให้ผู้ปกครองจัดให้ ส่วนใหญ่

คือ นักเรียนร้อยละ 66.45 ขอให้ผู้ปกครองจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้ ซึ่งได้แก่ เครื่องเขียน
หนังสือแบบเรียน เครื่องแบบนักเรียน กระเป๋าหนังสือ รองเท้า อุปกรณ์กีฬา อุปกรณ์ทำงาน
ประดิษฐ์ และวิชาศิลปะ เป็นต้น รองลงมานักเรียน ร้อยละ 35.45 ขอให้ผู้ปกครองให้ความ
เอาใจใส่ตัวนักเรียน ซึ่งได้แก่ ให้ค่าปรึกษาเมื่อมีปัญหา ช่วยสอนการบ้านให้ ขอให้พาไป
เที่ยวบ้าง ให้ไปเรียนพิเศษเพิ่มเติม ขอเวลาในการทำการบ้านและทบทวนบทเรียนให้มากกว่า
นี้ และขอให้ผู้ปกครองมาร่วมกิจกรรมกับทางโรงเรียนบ้าง และมีนักเรียน ร้อยละ 28.02
ขอให้ผู้ปกครองซื้อหนังสือให้ ซึ่งได้แก่ หนังสือเสริมการเรียน หนังสือสำหรับเตรียมสอบเข้า
เรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และพจนานุกรมภาษาไทย ภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 4 สภาพภายในบ้านที่ส่งเสริมทางด้านการเรียน

สภาพบ้านของนักเรียนมีหลายลักษณะ คือ เป็นบ้านของตนเอง และบ้าน
ซึ่งปลูกในที่ดินเช่า ห้องแถวไม้ ตึกแถว ทาวน์เฮ้าส์ แฟลต และบ้านพักคนงานก่อสร้าง สำหรับ
การใช้เนื้อที่ภายในบ้านนั้น ส่วนใหญ่ก็จะมีกำแพง เป็นสัดส่วน มีห้องนอน ห้องครัว ห้องน้ำ
ห้องส้วม บางบ้านก็ใช้ตู้วางกัน เป็นสัดส่วน เพื่อทำเป็นห้องนอน ส่วนบ้านที่แม่ให้เช่าเป็นห้อง ๆ
นั้น จะไม่มีการแบ่งเป็นสัดส่วน คือ จะทำกิจวัตรประจำวันในห้อง แต่จะใช้ห้องน้ำห้องส้วมร่วมกับ
ผู้เช่าคนอื่น และประกอบอาหารที่มุมหนึ่งของบริเวณบ้าน

สำหรับบรรยากาศที่เหมาะสมกับการเรียนนั้น พบว่า ร้อยละ 70.83 มีบรรยากาศที่เหมาะสมกับการเรียนพอควร เพราะมีที่นั่งทำงานอย่างสะดวก อากาศถ่ายเท ได้ดี ไม่มีนอกรบกวน ร้อยละ 29.17 มีบรรยากาศไม่เหมาะสมกับการเรียน เพราะมีเสียงดัง รบกวน เช่น คนเมา คนทะเลาะกัน นอกรบกวน เหม็นน้ำครำ บ้านเป็นสถานที่ประกอบธุรกิจ และบางครั้งผู้ปกครองก็เรียกใช้งาน ส่วนสถานที่นั่งทำงานนั้น นักเรียนร้อยละ 56.67 มีมุมสงบ นั่งทำงานเป็นส่วนตัว ส่วนนักเรียนร้อยละ 43.33 ไม่มีที่นั่งทำงานแน่นอน โดยจะเปลี่ยนไปตามความเหมาะสมและความพอใจของนักเรียน

ในด้านสิ่งต่าง ๆ ที่ให้ความรู้ ซึ่งมีอยู่ที่บ้านนั้น พบว่า สื่อที่มีมากที่สุด ร้อยละ 89.16 คือ โทรทัศน์ สื่อที่มีรองลงมา ร้อยละ 71.60 คือ วิทยุ เทป และสิ่งที่ให้ความรู้ อีกร้อยละ 62.50 คือ แผนภูมิและรูปภาพต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการศึกษา ซึ่งได้แก่ ภาพธงนานาชาติ แผนที่ ภาพวิว ภาพพระ พระบรมฉายาลักษณ์ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีนาถ ภาพผลไม้ ปฏิทิน สุตรคุณ ตัวพยัญชนะภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เป็นต้น

สำหรับหนังสือที่ซื้อมาอ่านในครอบครัวนั้น พบว่า นักเรียน ร้อยละ 95.83 ผู้ปกครองซื้อหนังสือพิมพ์ นักเรียนร้อยละ 44.16 ผู้ปกครองซื้อวารสาร เพื่อการบันเทิงและนักเรียนร้อยละ 31.66 ผู้ปกครองซื้อวารสารทางวิชาการมาอ่านได้แก่ วารสารแมค หนังสือเตรียมสอบ พจนานุกรม คณิตคิดเร็ว ตำราอาหารและงานฝีมือ เป็นต้น และได้พบว่า มีนักเรียนร้อยละ 4.16 ผู้ปกครองไม่ได้ซื้อหนังสืออะไรมาอ่านในครอบครัวเลย ซึ่งนักเรียนที่ผู้ปกครองไม่ซื้อหนังสือมาให้อ่านได้ใช้วิธีแก้ปัญหา โดยการไปอ่านที่ห้องสมุดของโรงเรียน บางโรงเรียนครูประจำชั้นได้ซื้อหนังสือสำหรับเตรียมสอบมาไว้ประจำห้องเรียน นักเรียนจึงขอยืมครูอ่านได้ ส่วนการจัดเก็บหนังสือนั้น มีนักเรียนร้อยละ 88.33 จะจัดเก็บหนังสือไว้เป็นระเบียบตามแต่สภาพบ้าน เช่น วางไว้ที่ชั้นวางหนังสือ บนโต๊ะเขียนหนังสือ ใต้ชั้นวางโทรทัศน์ ตามมุมห้องหรือใส่ไว้ในกล่องกระดาษ เป็นต้น และบางส่วนก็วางเกะกะอยู่บ้าง

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ทำให้ทราบถึงสภาพการส่งเสริมของผู้ปกครอง ในด้านการเรียนของนักเรียน ซึ่งนำมาอภิปรายได้ดังนี้คือ

ระดับการส่งเสริมของผู้ปกครองตามการรับรู้ของนักเรียนและผู้ปกครองนั้น โดยรวมแล้วผู้ปกครองปฏิบัติในระดับปานกลาง ซึ่งทั้งนี้อาจเป็น เพราะว่ามีผู้ปกครองส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา และประกอบอาชีพรับจ้าง จึงทำให้ไม่มีเวลาในการดูแลด้านการศึกษามากนัก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร (2529) ที่พบว่า ผู้ปกครองที่มีเวลาให้แก่นักเรียนมาก มีแนวโน้มว่านักเรียนจะได้เลื่อนชั้นมากกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีเวลาน้อย แต่เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ผู้ปกครองส่งเสริมให้นักเรียนมีนิสัยที่ดีในการทำงานในระดับมาก คือ จะให้นักเรียนรู้งานใดมีความสำคัญมากกว่าและควรทำในเวลาใด คือ มีนักเรียนถึงร้อยละ 93.20 ที่ผู้ปกครองให้นักเรียนทำการบ้านก่อนจะไปเล่น ดูโทรทัศน์ หรือทำกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการศึกษา นอกจากนี้มีผู้ปกครองถึงร้อยละ 76.85 ได้จัดให้มีผู้สอนการบ้านแก่นักเรียน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นพี่ของนักเรียนและรองลงมา เป็นพ่อแม่ของนักเรียน ซึ่งในเรื่องความสำคัญของการบ้าน นั้น ศรีสุดา ศิริสิทธิ์ (2522) และออสติน (Austin, 1988) ได้ทำการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีความเห็นว่าการบ้านเป็นสิ่งจำเป็น เพราะการที่ผู้ปกครองได้ช่วยเหลือเด็กในการทำการบ้าน ทำให้ทราบพัฒนาการทางการเรียนว่า เด็กเก่งหรืออ่อนในด้านใด ทำให้ครูและผู้ปกครองได้ร่วมมือกันแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนและทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบ้านกับโรงเรียนอีกด้วย นอกจากการทำ การบ้านแล้ว ผู้ปกครองได้ให้นักเรียนจัดตารางสอนและเตรียมอุปกรณ์การเรียนก่อน เข้านอนทุกวัน เพื่อให้พร้อมที่จะไปโรงเรียน ซึ่งนักเรียนได้กล่าวว่า เขาได้ทำอยู่เป็นประจำแล้ว ซึ่งในเรื่องนี้ พยอม อิงคตานุวัฒน์ (2530) ได้กล่าวว่า ถ้าเห็นลูกจัดตารางสอน เตรียมสำหรับในวันต่อไป และวางกระเป๋าไว้เรียบร้อย พร้อมทั้งจะหัวไปโรงเรียนในตอนเช้า โดยไม่ต้องบอก แสดงว่าพ่อแม่ได้ปลูกฝังนิสัยในการรับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียนให้ลูกได้สำเร็จแล้ว สำหรับการช่วยเหลืองานบ้านนั้น ผู้ปกครองได้แบ่งงานให้รับผิดชอบทำตามความสามารถ เช่นเดียวกับทุกคนในบ้าน และงานบ้านนั้น นักเรียนร้อยละ 95.11 ผู้ปกครองได้แบ่งงานให้นักเรียนรับผิดชอบทำตามความสามารถ เช่นเดียวกับทุกคนในบ้าน และนักเรียนร้อยละ 94.47 ผู้ปกครองดูแลให้นักเรียนทำความสะอาดสถานที่และอุปกรณ์แล้ว เก็บเข้าที่ให้เรียบร้อยในการทำงานทุกครั้ง โดยจะเน้นให้ทำงานให้เสร็จ เป็นอย่าง ๆ ไป และงานที่ผู้ปกครองมอบหมายให้นักเรียน

รับผิดชอบมากที่สุด คือ นักเรียนร้อยละ 84.71 กวาดบ้านถูบ้าน นักเรียนร้อยละ 65.60 ล้างจานและนักเรียนร้อยละ 45.22 หุงข้าวทำกับข้าว นอกนั้นเป็นงานบ้านทั่ว ๆ ไป ที่นักเรียนสามารถทำได้ ซึ่งนับว่านักเรียนได้นำความรู้จากการ เรียนวิชาในกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ที่โรงเรียนไปแบ่งเบาภาระของผู้ปกครองได้มาก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สมพงษ์ จิตระดับ (2524) ที่พบว่า ผู้ปกครองให้ความสนใจ เอาใจใส่และติดตามผลการปฏิบัติงานของนักเรียน และพอใจที่นักเรียนได้นำความรู้จากการ เรียนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ที่บ้าน

สำหรับในด้านการส่งเสริมให้นัก เรียนรู้จักสำรวจและอภิปรายแนวความคิด และ เหตุการณ์ต่าง ๆ นั้น ผู้ปกครองได้พูดคุยตัวอย่างคนที่จบการศึกษาสูงมีอาชีพที่มีเกียรติ เปรียบเทียบกับคนที่มีการศึกษาค่ำ ต้องทำงานหนัก เพื่อให้ นักเรียน เห็นความสำคัญของการศึกษา เพื่อให้มีความพยายามในการ เรียน จะได้มีอาชีพและอนาคตดีกว่าที่ผู้ปกครอง เป็นอยู่ โดยมีการ วางแผนร่วมกับนักเรียนในเรื่องการศึกษาต่อและอาชีพในอนาคตของนักเรียนด้วย เพราะโดย ความเป็นจริงแล้ว พ่อแม่และผู้ปกครองทุกคน ย่อมรักบุตรหลาน ต้องการให้บุตรหลานของตน มีอนาคตที่ดี จึงพยายามกระตุ้นเด็กด้วยคำพูดและเหตุผล เพื่อให้เด็กเห็นจริง ซึ่งในเรื่องนี้ นาคาล (Kahl, 1953) ได้ศึกษาพบว่า แรงปรารถนาเพื่อความสำเร็จของพ่อแม่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความสำเร็จของลูก คือ จะคอยกระตุ้นให้ลูกได้เรียนอย่างจริงจัง และมีการชี้แนะแนว อาชีพให้ลูกไว้ด้วยว่า ควรจะเรียนเก่งอย่างไร จึงจะได้ประกอบอาชีพนั้น ๆ และจากสถิติ การศึกษาต่อของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุง เทพมหานคร ปรากฏว่า มีนักเรียนร้อยละ 85.05 ได้ศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป (สำนักการศึกษา กรุง เทพมหานคร, 2535) นับว่าอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ยังมีนักเรียนร้อยละ 84.28 ซึ่งผู้ปกครอง สนับสนุนให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างทำกิจกรรมที่สนใจ เช่น เล่นกีฬา เล่นดนตรี ฝึกนาฏศิลป์ เป็นต้น ทั้งนี้เพราะทางกรุงเทพมหานคร ได้จัดให้มีศูนย์เยาวชน เพื่อให้เยาวชนได้ไปทำ กิจกรรมตามความสนใจ และความถนัดของตนเองไว้บริการเยาวชน ส่วนโรงเรียนที่ไม่ได้อยู่ ใกล้กับศูนย์เยาวชนนั้น ทางโรงเรียนควร เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมตามที่สนใจได้ เช่น ในวันหยุดหรือในคอน เียนของวัน เปิดเรียนตามปกติ เพราะนักเรียนส่วนมากจะอยู่ใกล้ โรงเรียนและทางโรงเรียนก็มีอุปกรณ์กีฬาและสนามพร้อมอยู่แล้ว มีนักเรียนร้อยละ 80.04 พอใจที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนในเรื่องนี้ ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว เด็กในวัยนี้ เริ่มจะเข้าสู่ วัยรุ่นพัฒนาการทางกาย เริ่มสมบูรณ์ สามารถควบคุมกล้ามเนื้อเล็กได้ดี ทำงานที่ประดิษฐ์ได้ซับซ้อน และมักชอบทำงานศิลปะ งานปั้นและเล่นดนตรี ทั้งยังสามารถปรับทักษะทางร่างกายให้สอดคล้อง สัมพันธ์กับเกมต่าง ๆ สามารถปฏิบัติตามกติกาได้อย่างเคร่งครัด (ศิริพันธ์ คำรงค์ผล, 2524)

ดังนั้น จึงมีความต้องการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่สนใจ ซึ่งจากการวิจัยพบว่า นักเรียนถึงร้อยละ 66.45 ต้องการให้ผู้ปกครองจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้ ซึ่งรวมถึงอุปกรณ์ กีฬา อุปกรณ์ทำงาน ประดิษฐ์ และอุปกรณ์ศิลปะ และนอกจากงานบ้านที่รับผิดชอบแล้ว เมื่อนักเรียนมีเวลาว่าง ก็จะทำกิจกรรมตามที่ตนเองสนใจ ได้แก่ การประดิษฐ์ของเล่น เล่นกีฬา เรียนดนตรี ดูแลสัตว์ เลี้ยง ฟังวิทยุและดูโทรทัศน์ เป็นต้น แต่ผู้ปกครองอาจไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในวัยนี้ ผู้ปกครองก็มีภาระต้องทำงานนอกบ้าน เพื่อหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว จึงต้องการให้นักเรียน ได้ช่วยทำงานบ้าน เพื่อแบ่งเบาภาระของครอบครัวมากกว่าจะให้ทำกิจกรรมอื่น ๆ ซึ่งคิดว่าไม่มี ประโยชน์กับผู้ปกครอง ดังนั้น ครูจึงควรจัดกิจกรรม เสริมให้กับนักเรียนตามความสนใจ โดยอาจ จัดเป็นชมรมให้นักเรียนสมัคร เข้าร่วมกิจกรรมสัปดาห์ละครั้ง เพื่อให้คำแนะนำและฝึกขั้นตอนการ ปฏิบัติกิจกรรมที่ถูกต้อง ให้นักเรียนนำไปฝึกด้วยตนเองที่บ้าน หรือที่โรงเรียน เมื่อมีเวลาว่าง แต่การพานักเรียนไปชมสถานที่ ซึ่งเป็นแหล่งความรู้ เช่น พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอพักจำลอง วัดพระแก้ว หรือนิทรรศการ ในวันหยุดนั้น ผู้ปกครองได้ปฏิบัติน้อยกว่าข้ออื่น ๆ อาจเป็น เพราะ ว่า ผู้ปกครองต้องทำงานเมื่อถึงวันหยุด ก็มีภาระต้องทำงานบ้านและต้องการพักผ่อนบ้าง และใน ปัจจุบันการจราจรติดขัด ทำให้การเดินทางไม่สะดวก จึงไม่ไป โดยให้เหตุผลว่า ไม่มีเวลา และคิดว่าในเรื่องที่เกี่ยวกับความรู้แล้ว ควร เป็นหน้าที่ของทางโรงเรียนมากกว่า ซึ่งในเรื่องนี้ ทางกรุงเทพมหานคร ก็ได้ตระหนักในปัญหานี้ ได้มีการจัดโครงการทัศนศึกษาสำหรับนักเรียนใน โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ไว้ในแผนงานการศึกษาและวัฒนธรรมในแผน สาขาทรัพยากรมนุษย์และสังคม ของแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2535-2539) โดยดำเนินการจัดรถยนต์บริการ ปีละ 160 วัน ต่อคัน จำนวน 15 คัน รวม 2,400 เที่ยวต่อปี เพื่อให้โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ทั้งหมด 427 โรงเรียน ได้นำนักเรียนไปทัศนศึกษา ปีละหนึ่งครั้ง (กองวิชาการ สำนักงานการศึกษา, 2534) ส่วนการร่วมกิจกรรมทางศาสนาและ ประเพณีกับชุมชนนั้น ผู้ปกครองได้ปฏิบัติมากกว่าการพานักเรียนไปทัศนศึกษา เพราะในการร่วม กิจกรรมกับชุมชนนั้น ไม่ต้องเสียเวลาเดินทางและมักจะเป็นวันหยุดทำงาน อีกทั้งยังเป็นงานที่ สนุกสนาน แสดงถึงความสามัคคีของคนในชุมชน ผู้ปกครองจึงให้ความสำคัญ เช่น งานวันขึ้นปีใหม่ วันสงกรานต์ วันลอยกระทง เป็นต้น นอกจากนี้ก็มีงานที่เกี่ยวข้องทางศาสนา เช่น งานแห่เทียน เข้าพรรษา งานทอดกฐิน การไปเวียนเทียน ในวันสำคัญทางศาสนา เป็นต้น ส่วนนักเรียนที่ นับถือศาสนาอิสลาม ผู้ปกครองจะพาไปเรียนศาสนาในตอน เย็น เมื่อกลับจากโรงเรียนปกติ

สำหรับด้านการแนะแนวทางวิชาการนั้น พบว่า ผู้ปกครองได้จัดหาอุปกรณ์การเรียนให้ตามความต้องการของนักเรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 1.54$) โดยให้เหตุผลว่าเป็นหน้าที่ของผู้ปกครอง ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พูนสิน ตรีการจันทร์ (2528) และศิริวัลย์ อุดมพรวิรัตน์ (2525) ที่พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่คิดว่า หน้าที่ที่ผู้ปกครองจะต้องทำคือ การจัดหาสื่อการเรียน หรือวัสดุ อุปกรณ์ในการเรียนให้กับนักเรียน ซึ่งในความเป็นจริงแล้วอุปกรณ์การเรียน เป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนของนักเรียนมาก เพราะจะช่วยให้เด็กเรียนเข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น และประสบผลสำเร็จในการเรียน ถ้านักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน เป็นที่ชื่นชมของผู้ปกครองและครูก็จะทำให้เด็กเกิดกำลังใจในการเรียนมากขึ้น ในการจัดหาอุปกรณ์การเรียนนั้นผู้ปกครองจะทำได้หลายวิธีคือ การไปพบครู เพื่อทราบอุปกรณ์ที่จะต้องซื้อโดยตรง บางท่านก็บอกว่าให้นักเรียนมาแจ้งให้ทราบ แล้วจึงจะจัดทำให้ โดยอาจซื้อให้เองหรือให้เงินนักเรียนไปซื้อ เพราะนักเรียนใดพอที่จะรับผิดชอบได้แล้ว และอีกวิธีหนึ่ง คือ การขอให้ครูเป็นผู้จัดซื้อ เพราะครูจะซื้อเป็นจำนวนมาก ทำให้ราคาของถูกลง เป็นการประหยัด และจะได้ของที่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของครูผู้สอน อีกทั้ง ผู้ปกครองต้องทำงานไม่ค่อยมีเวลาไปพบครู จะไปพบก็คือ เมื่อนักเรียนมีปัญหา หรือเมื่อทางโรงเรียน มีจดหมายให้ไปพบหรือไปประชุมเท่านั้น อาจเป็นเพราะปัจจุบันมีการให้ความรู้เรื่องการศึกษาผ่านทางสื่อมวลชนมาก โดยเฉพาะทางโทรทัศน์ เช่น การรักษาสุขภาพอนามัย การมีภรรยาเสพติด และรายการรักลูกให้ถูกทาง เป็นต้น ดังนั้น ผู้ปกครองจึงให้ความสนใจลูกของตนมากกว่าแต่ก่อน นอกจากการจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้แล้ว ผู้ปกครองยังมีการส่งเสริมด้านขวัญและกำลังใจ โดยให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ เมื่อนักเรียนมีปัญหา ให้คำชมเชย ให้รางวัลหรือของขวัญ ตลอดจนพูดให้กำลังใจ เมื่อนักเรียนทำงานผิดพลาด เพื่อให้รู้จักปรับปรุงตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรทิพา หอมจันทร์ (2529) ที่ได้ทำการวิจัยในชุมชนแออัดของกรุงเทพมหานคร โดยการสัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องการให้รางวัลและการลงโทษ พบว่า พ่อแม่ส่วนใหญ่ จะให้รางวัลเป็นคำชมเชยมากกว่าวิธีอื่น เพราะเป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายและไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ส่วนการให้รางวัลเป็นขนม ซื้อเสื้อผ้าไปเที่ยวหรือชมภาพยนตร์นั้น ก็ปฏิบัติบ้าง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าความดีที่นักเรียนได้ปฏิบัตินั้นจะสำคัญเพียงใด และจากผลการวิจัย ทำให้ทราบต่อไปอีกว่าในด้านการแนะแนวทางวิชาการนี้ ผู้ปกครองได้สนับสนุนในการจัดหาอุปกรณ์การเรียน หนังสือสำหรับการค้นคว้า

และการให้ขวัญและกำลังใจมากกว่าการสนับสนุนให้ไปเรียนพิเศษ โดยให้เหตุผลว่า นักเรียน
 คั้งใจเรียนเวลาครูสอนก็พอแล้ว จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันมีโรงเรียนกวดวิชาหลายแห่งที่เปิดสอน
 พิเศษ ทั้งในตอนเย็นของวันเปิดเรียนตามปกติและวันเสาร์อาทิตย์ และโฆษณาว่าจะทำให้นัก
 นักเรียนสอบเข้าโรงเรียนที่มีชื่อเสียงได้ ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า การเรียนพิเศษไม่ใช่ประการ
 สำคัญที่สุดในการที่นักเรียนจะสอบแข่งขันได้หรือไม่ แต่ความสำคัญอยู่ที่ตัวนักเรียนเองมากกว่า
 ว่าได้เตรียมพร้อมทางวิชาการเพียงใด ซึ่งทั้งนี้จะต้องได้รับความสนใจจากผู้ปกครองในการ
 เสริมกำลังใจและกระตุ้นทางวิชาการ โดยจัดหาหนังสือสำหรับค้นคว้าให้ ดูแลให้มีการอ่าน
 ทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมาอย่างสม่ำเสมอตลอดปี ส่วนการที่ผู้ปกครองจะให้นักเรียนไปเรียน
 พิเศษหรือไม่นั้น เพ็ญศรี ชินดาปัญญากุล (2532) ได้ให้ข้อคิดว่าผู้ปกครองควรจะมีการไต่ถาม
 ให้ดีและรอบคอบก่อนจะให้นักเรียนได้เรียนพิเศษ โดยพิจารณาว่าความรู้ที่นักเรียนได้รับจาก
 โรงเรียนในแต่ละวันนั้นเพียงพอหรือยัง การให้นักเรียนได้เรียนเพิ่มเติมอาจทำให้นักเรียน
 เครียดเกินไป ผลเสียก็จะเกิดกับนักเรียนได้ ส่วนการอธิบายเสริมความรู้ เมื่อชมโทรทัศน์
 ร่วมกันนั้น นักเรียนร้อยละ 76.21 ผู้ปกครองได้ปฏิบัติเพื่อให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มเติม
 ส่วนผู้ปกครองที่ไม่ได้ปฏิบัติก็กล่าวว่า คิดว่านักเรียนเข้าใจดีแล้ว เพราะปัจจุบันรายการสารคดี
 ที่ให้ความรู้ต่าง ๆ นั้น มักจะมีการบรรยายเป็นภาษาไทย จึงทำให้นักเรียนสามารถดูเข้าใจ
 ได้ดี ซึ่งมนต์ชัย นินนาทนนท์ (2526) ได้ทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถม
 ศึกษาปีที่ 5 และ 6 ในจังหวัดเชียงใหม่ จากผลการวิจัยนี้ นักเรียนได้ออกความเห็นว่าการดูโทรทัศน์มีประโยชน์ คือ ทำให้ได้รับความรู้และทราบข่าวเหตุการณ์ทันโลก ได้รับความ
 สนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพงษ์ แดงคาด (2518) ที่ได้สำรวจ
 ความคิดเห็นของผู้ปกครองในกรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่า ผู้ปกครองมีความคิดเห็นว่าการดูโทรทัศน์
 มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กทางด้านการศึกษาและบุคลิกภาพ คือ ทำให้รู้จัก
 แสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์และทำให้การเรียนดีขึ้นด้วย ถึงแม้ว่าโทรทัศน์ จะมีประโยชน์
 ทางการศึกษาที่จริงอยู่ แต่พ่อแม่ก็มีควรปล่อยปละละเลย ควรเอาใจใส่ควบคุมการดูโทรทัศน์
 ของเด็กบ้าง โดยการแนะนำให้เลือกรายการที่เหมาะสมกับเด็กและแบ่งเวลาให้เหมาะสม
 เพราะบางรายการอาจไม่เหมาะกับวัยของนักเรียน อีกทั้งการดูโทรทัศน์มากเกินไป อาจมี
 ผลเสียต่อการเรียนของนักเรียนได้

สำหรับการจัดสถานที่ให้นักเรียนได้นั่งทำงานอย่าง เป็นสัดส่วนนั้น ทำได้ยาก เพราะจากการสำรวจพบว่า บ้านของนักเรียนบางคนคับแคบ บางครอบครัวก็ เข้าบ้านที่แบ่ง เป็นห้อง ๆ อยู่อาศัย ซึ่งทุกคนจะต้องทำกิจวัตรประจำวันภายในห้อง เข้าของคน แต่จะไปใช้ห้องน้ำร่วมกับผู้เช่าคนอื่น ๆ จากการสัมภาษณ์นักเรียนได้บอกว่า เขาจะ เลือกที่นั่งทำงานตามความพอใจ ความสะดวกและสถานการณ์ภายในบ้าน เช่น ถ้ามีอากาศดี ฝนไม่ตก จะออกมานั่งทำการบ้านนอกบ้าน บางคนก็นั่งทำการบ้านในบ้านพร้อม ๆ กับฟังวิทยุไปด้วย เป็นต้น ซึ่งจากผลการวิจัยนี้มีนักเรียนร้อยละ 7.98 เท่านั้นที่ขอให้ผู้ปกครองซื้อโต๊ะ เขียนหนังสือให้

การส่งเสริมด้านการใช้ภาษาของนักเรียนนั้น ผู้ปกครองปฏิบัติน้อยกว่าด้านอื่น ๆ ดังกล่าวมาแล้ว แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ผู้ปกครองให้ความสำคัญในเรื่องการพูดคำหยาบของนักเรียนมากที่สุด โดยนักเรียนร้อยละ 95.77 ผู้ปกครองจะดักเตือนหรือห้ามปรามเมื่อนักเรียนพูดคำหยาบ และนักเรียนร้อยละ 90.43 ผู้ปกครองจะสอนให้พูดคำสุภาพแทนคำหยาบนั้น ๆ โดยมีเหตุผลว่ากลัวนักเรียนจะพูดคำหยาบจนติดเป็นนิสัย ทั้งนี้โดยธรรมชาติแล้ว เด็กในวัยนี้ชอบเลียนแบบ จึงอาจเลียนแบบจากภาษาที่สังค�รอบข้างใช้ เช่น การพูดคำหยาบคำแสดงต่าง ๆ ที่วัยรุ่นนิยมพูดกัน ดังนั้น การที่ผู้ปกครองแก้ไขโดยการว่ากล่าวดักเตือนจะได้ผลดี เพราะการที่ผู้ปกครองแก้ปัญหาโดยวิธีลงโทษจะม่อม เด็กจะไม่รู้สึกว่าคุณบังคับ จึงไม่ขัดขืนและปฏิบัติตามคำดักเตือนโดยดี แต่ถ้าผู้ปกครองใช้วิธีการรุนแรง เช่น ดุด่าทุบตี ก็อาจทำให้เด็กเกิดการต่อต้านไม่ยอมทำตาม เพราะเด็กในวัยนี้เริ่มมีความคิดเห็นเป็นของตนเอง ทั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมชาย วรติลล (2527) พบว่า ทั้งครูและผู้ปกครอง พบปัญหาเด็กพูดจาหยาบคายมากที่สุด เช่น การกล่าวคำหยาบ คำเพื่อน ล้อชื่อพ่อแม่ ซึ่งพบว่า มีสาเหตุมาจากสภาพแวดล้อมที่เด็กอยู่และได้รับการเอาใจใส่จากผู้ปกครองน้อยเกินไป ซึ่งทั้งครูและผู้ปกครองได้ใช้วิธีว่ากล่าวดักเตือน และได้ผลดีพอสมควร นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า เมื่อนักเรียนอยู่ที่โรงเรียน ส่วนมากจะพูดจาสุภาพเรียบร้อย แต่มีบางเวลาที่ได้พูดคำหยาบ เช่น เมื่อเล่นกับเพื่อนหรือทะเลาะขัดใจกัน ซึ่งนักเรียนก็จะมาฟ้องครู แล้วครูก็ว่ากล่าวดักเตือน ซึ่งก็ได้ผลเป็นครั้งคราว เพราะเมื่อนักเรียนกลับบ้านก็จะพบกับสภาพแวดล้อมเดิมของทางบ้าน ทำให้เกิดความเคยชินกับการใช้ภาษาของทางบ้าน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุธรรม จันทน์หอม (1985) ที่ได้พบว่า หลังจากที่ได้ให้การศึกษาแก่พ่อแม่ในการนำไปปรับปรุงสิ่งแวดล้อมภายในบ้าน แล้วพบว่าพฤติกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงน้อยมาก คือ มาตรฐานของภาษาที่ใช้ในครอบครัว

นอกเหนือจากการพูดที่สุภาพดังกล่าวมาแล้ว ผู้ปกครองได้ให้ความสำคัญในการอ่าน เป็นเรื่องรองลงมา คือ ชี้แจงให้นักเรียนทราบว่า การอ่านหนังสือวันละ เล็กน้อยทุกวันดีกว่าไม่อ่านเลย โดยผู้ปกครองให้เหตุผลว่า เพื่อให้เด็กเรียนอ่านหนังสือเก่งและมีความรู้เพิ่มเติม แสดงว่า ผู้ปกครองเห็นความสำคัญของการอ่านมาก แต่ยังไม่ค่อยมีความเข้าใจว่าควรจะให้เด็กเรียนอ่านหนังสืออะไร เพราะจากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเพียงร้อยละ 20.83 เท่านั้นที่ผู้ปกครองซื้อหนังสือนิทานการ์ตูนหรือวารสารสำหรับเด็กมาให้อ่าน และนักเรียนร้อยละ 31.68 ที่ผู้ปกครองซื้อวารสารทางวิชาการมาให้นักเรียนอ่าน โดยผู้ปกครองบางคนให้เหตุผลว่ากลัวนักเรียนจะไม่อ่านหนังสือเรียน และไม่รู้ว่าจะเลือกซื้อหนังสืออะไรให้อ่าน ดังนั้น จึงเป็นเรื่องที่ครูควรจะได้ชี้แจงให้ผู้ปกครองทราบว่า การอ่านหนังสืออื่น ๆ ที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียนก็มีประโยชน์ทั้งนั้น ปัจจุบันหนังสืออ่านมัน เติงคิตสำหรับเด็กมีมากมาย ซึ่งควรหาซื้อให้นักเรียนอ่านบ้าง เพื่อเป็นการคลายความเครียดจากการเรียนและถ้าผู้ปกครองไม่อยู่ในฐานะที่จะซื้อได้และไม่แน่ใจว่าจะซื้อหนังสืออะไรที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน ก็ควรสนับสนุนให้นักเรียนได้ขอยืมหนังสือจากห้องสมุดของโรงเรียนไปอ่านที่บ้าน นอกจากนี้ยังมีผู้ปกครองของบางคนกล่าวว่า ถ้าสนับสนุนให้นักเรียนขอยืมหนังสือจากห้องสมุดของโรงเรียนมาอ่านก็เกรงว่านักเรียนจะทำขาดหรือทำลาย ซึ่งครูควรชี้แจงให้ผู้ปกครองทราบว่า ถ้าหนังสือขาดโดยเหตุสุดวิสัยก็ไม่ใช่ไร เพราะครูสามารถซ่อมแซมให้ใช้ได้ ซึ่งทางกรุงเทพมหานครก็ได้ตระหนักในเรื่องนี้ว่าผู้ปกครองอาจมีความรู้หรือฐานะทาง เศรษฐกิจที่ไม่เอื้ออำนวยในการจัดซื้อหนังสือให้กับนักเรียน จึงได้จัดโครงการส่งเสริมห้องสมุดโรงเรียน ไว้ในแผนงานการศึกษาและวัฒนธรรม ในแผนสาขาทรัพยากรมนุษย์และสังคม ของแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2535-2539) อยู่ในความรับผิดชอบของกองวิชาการ สำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร เพื่อให้เป็นแหล่งสนับสนุนการเรียนการสอนของนักเรียนและครู โดยแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาคัดเลือกหนังสือแล้วจัดซื้อให้แก่โรงเรียนในสังกัด 427 โรงเรียน มูลค่าปีละประมาณ 3,566,000 บาท (กองวิชาการ สำนักการศึกษา, 2534) และจากการสำรวจ พบว่า ผู้ปกครองได้ซื้อหนังสือมาอ่านในครอบครัวหลายประเภท แต่ที่ซื้อมากที่สุด คือ หนังสือพิมพ์ มีนักเรียนถึงร้อยละ 95.83 ซึ่งผู้ปกครองซื้อหนังสือพิมพ์มาอ่าน ทั้งนี้ เป็นเพราะปัจจุบันการเรียนในระดับประถมศึกษา นักเรียนจะต้องฟังข่าว อ่านข่าว เพื่อไปรายงานหน้าชั้น หรือเขียนเป็นรายงานส่งครู ดังนั้น จึงซื้อหนังสือพิมพ์มาอ่านมากกว่าหนังสืออื่น ๆ พิศ พิณ เขียวหวาน (2521) ได้ทำการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่อ่านหนังสือพิมพ์จะส่งผลไปถึงสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของ

นักเรียนด้วย และเพ็ญพิมล คูศิริวิเชียร (2526) ได้ทำการวิจัยพบว่า การอ่านหนังสือพิมพ์ ในครอบครัวก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียน เช่นเดียวกัน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าหนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่มีคุณค่าในด้านการศึกษา ช่วยให้ผู้อ่านมีความรู้ กว้างขวาง ทันสมัย ให้ความรู้รอบตัว สารคดีบาง เรื่องมีเนื้อหาสาระที่ ช่วยเสริมสร้างและ เพิ่มพูนความรู้ในวิชาที่เรียนให้กว้างขวางขึ้น ซึ่งในหนังสือพิมพ์บางฉบับ จะมีคอลัมน์สำหรับเด็กในวันอาทิตย์ด้วย เช่น หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและมติชน เป็นต้น และถ้า ผู้ปกครองสามารถปลูกฝังให้นักเรียนรักการอ่านหนังสือแล้ว นักเรียนจะมีสติปัญญาดีกว่าเด็กที่ เรียนเก่ง แต่ไม่อ่านหนังสือ (เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์, 2528) เพราะการอ่านจะช่วยพัฒนา ด้านสติปัญญาของเด็กให้สูงขึ้น ถ้ารู้จักเลือกอ่านและอ่านอย่างถูกวิธี สามารถวินิจฉัยความถูกต้อง ของเรื่องราวที่อ่านได้อย่างฉับไว ประสพการณ์จากการอ่านจะทำให้เป็นผู้ที่เข้าใจสถานการณ์ ที่เผชิญได้ และสามารถแก้ไขเหตุการณ์ได้ทันที่ (มาลินี นิ่มเสมอ, 2533)

สำหรับการซื้อแบบฝึกหัด เสริมทักษะทางภาษามาให้ทำนั้น นักเรียนร้อยละ 64.00 ผู้ปกครองได้ซื้อแบบฝึกหัด เสริมทักษะทางภาษามาให้ทำ โดยให้เหตุผลว่า เพื่อให้นักเรียนได้รับความรู้เพิ่มเติม ส่วนผู้ปกครองที่ไม่ได้ซื้อ ก็ให้เหตุผลว่าไม่รู้ว่าจะซื้อแบบไหนและเห็นว่าเด็กมีการบ้านมากแล้ว ซึ่งนักเรียนร้อยละ 60.72 รู้สึกพอใจในการปฏิบัติของผู้ปกครอง ส่วนการให้ หนังสือเป็นรางวัลหรือของขวัญเมื่อนักเรียนสอบได้คะแนนดี หรือทำงาน เป็นผลสำเร็จนั้น นักเรียนบอกว่าต้องการของอย่างอื่นมากกว่า เช่น ของเล่น เสื้อผ้า อุปกรณ์ ศิลปะ เป็นต้น เพราะหนังสือนั้น นักเรียนสามารถอ่านจากห้องสมุดของโรงเรียนได้

เรื่องที่ผู้ปกครองส่งเสริมในระดับน้อยที่สุด ในด้านการใช้ภาษาของนักเรียน คือ การให้เขียนบันทึกค่าใช้จ่ายและเหตุการณ์ประจำวัน โดยมีนักเรียนร้อยละ 36.72 ที่ผู้ปกครอง ได้ปฏิบัติและนักเรียนร้อยละ 63.26 ผู้ปกครองไม่ได้ปฏิบัติในการให้เขียนบันทึกฯ ดังกล่าวแล้ว โดยผู้ปกครองให้เหตุผลในการไม่ปฏิบัติว่าไม่ใช่เรื่องที่เด็กจะต้องทราบ และมีนักเรียนร้อยละ 63.26 พอใจที่ผู้ปกครองไม่ได้ปฏิบัติในการให้เขียนบันทึกเรื่องดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ ชุนสิน ตระการจันทร์ (2528) ที่พบว่า เรื่องที่ผู้ปกครองส่งเสริมน้อยที่สุด คือ การกำหนดรายการอาหารแต่ละวันและการทำบัญชีรับจ่าย เพราะเห็นว่าไม่สำคัญ และ นอกจากนี้ มลิวัลย์ ลัมโพธิ์ (2521) ได้ศึกษาพบว่า จุดประสงค์การเรียนรู้อัตนวิธาน และศึกษานิทเทศก็มีความเห็นตรงกันว่า สมควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขอย่างยิ่ง เพราะ มีความสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียนน้อย คือ " เพื่อให้สามารถทำบัญชีรับ-จ่ายเบื้องต้นสำหรับ ครอบครัวได้" สาเหตุที่ผู้ปกครองส่งเสริมการเขียนน้อยนั้น อาจเป็นเพราะผู้ปกครองส่วนใหญ่ มีอาชีพรับจ้าง ไม่มีเวลาจะคิดในเรื่องนี้

เมื่อกลับจากทำงานก็คงเหนื่อยและต้องการพักผ่อนมากกว่า อีกประการหนึ่งคือ ผู้ปกครอง ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา อาจไม่สนใจกับการเขียน จึงไม่เห็นความสำคัญของการเขียนบันทึก ซึ่งในเรื่องนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องจัดกิจกรรม เพื่อฝึก การเขียนให้กับนักเรียน เพราะการเขียนเป็นทักษะทางภาษาด้านหนึ่งที่ครูจะต้องสอนตามที่ หลักสูตรได้กำหนดไว้อยู่แล้ว และนอกจากนี้ทักษะการเขียนยังเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญมาก คือ การเขียนเป็นการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนและเป็นการบันทึกความจำใน เรื่องราวต่าง ๆ ที่ผ่านมาในชีวิต ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่ครูควรให้ความสำคัญ และจัดกิจกรรม เสริมให้กับนักเรียน เพื่อทดแทนในสิ่งที่ผู้ปกครองขาดการส่งเสริมในด้านนี้ ส่วนการเรียนในวิชา คณิตศาสตร์นั้น ก็มีกิจกรรมการบันทึกเกี่ยวกับรายรับ-รายจ่าย ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรฝึกปฏิบัติ ในเรื่องนี้ให้มากขึ้น โดยการให้บันทึกการใช้จ่ายเงินประจำวันของตนเอง เพื่อเป็นการปลูกฝังนิสัยให้นักเรียนเป็นคนรอบคอบ รู้จักวางแผนในการใช้จ่าย จะทำให้เป็นคนรู้จักมัธยัสถ์ต่อไปในอนาคต

จากการศึกษาและผลการวิจัยทั้งหมดที่กล่าวมานี้ พอสรุปได้ว่า ผู้ปกครองเป็นบุคคล สำคัญอย่างมากในการส่งเสริมการเรียนของนักเรียน ซึ่งนักเรียนจะประสบผลสำเร็จในการเรียน เพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความคาดหวังและกระตุ้นเตือนจากผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอเป็นสำคัญ เพราะการเรียนในโรงเรียนแต่ละวันนั้น ถ้านักเรียนไม่ได้นำไปทบทวนที่บ้าน ก็อาจลืมทำให้การเรียน ไม่ต่อเนื่องกับบทเรียนใหม่ได้ แต่บางครั้งผู้ปกครองอาจทำหน้าที่ได้ไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่งอาจมีสาเหตุ มาจากระดับการศึกษาหรือสภาพเศรษฐกิจของผู้ปกครองก็แล้วแต่ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ที่ครูควรเข้า ช่วยเหลือ โดยการร่วมมือกับผู้ปกครองในการพัฒนาให้นักเรียนประสบความสำเร็จและมีความ ก้าวหน้าในการเรียนไปตามศักยภาพของแต่ละบุคคล เพราะเด็กในวัยประถมศึกษา จะเชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครู และผู้ปกครองโดยง่าย และผู้วิจัยหวังว่าผลจากการวิจัยนี้จะ สามารถทำให้ครูทราบได้ว่า ผู้ปกครองยังบกพร่องในการส่งเสริมทางด้านใดบ้าง เพื่อครูจะได้ ช่วยส่งเสริมนักเรียนในส่วนที่ขาดไป นอกจากนี้ยังทำให้ทราบว่า การรับรู้ของนักเรียนและผู้ปกครอง ในการปฏิบัติ เพื่อส่งเสริมการเรียนให้นักเรียนนั้นมีเรื่องใดบ้างที่มีการรับรู้ไม่ตรงกัน เพื่อครูจะ สามารถให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองในการปรับปรุงพฤติกรรมของผู้ปกครองต่อนักเรียนได้อย่างถูกต้อง และควรส่งเสริมการเรียนให้แก่เด็กนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกันได้อย่างไร ซึ่งบางครั้งผู้ปกครองอาจ เข้าใจผิดว่า บุตรหลานของตนเรียนเก่งแล้ว คงสามารถช่วยเหลือตนเองในการเรียนและปฏิบัติ

กิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ครูมอบหมายให้ได้สำเร็จ แต่ในความเป็นจริงแล้ว นักเรียนที่เรียนเก่ง หรือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น ก็ควรได้รับความสนใจจากผู้ปกครอง เพื่อเป็นการสร้างขวัญ และกำลังใจให้กับนักเรียน เช่น ส่งเสริมให้ทำกิจกรรมตามความสามารถพิเศษของนักเรียน ให้คำแนะนำทางวิชาการในเรื่องที่นักเรียนสงสัย เป็นต้น ซึ่งสิ่งดังกล่าวมานี้ ถ้าครูได้ประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองในการ เอาใจใส่ส่งเสริมนักเรียนอย่างแท้จริงแล้ว จะทำให้นักเรียน ได้รับการศึกษาและพัฒนาความสามารถของตนเองได้อย่างเต็มที่

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารโรงเรียน

จากสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน ทำให้ผู้ปกครองต้องออกไปประกอบอาชีพนอกบ้าน ไม่ค่อยมีเวลาในการส่งเสริมการเรียนของบุตรหลาน ดังนั้น ทางโรงเรียนจึงควรมีการกระตุ้นเตือนให้ผู้ปกครองตระหนักถึงความสำคัญของตนเองในการร่วมมือกับทางโรงเรียนดูแลในเรื่อง การศึกษาและความประพฤติของนักเรียนขณะอยู่ที่บ้าน ซึ่งอาจทำได้โดยการจัดกิจกรรมปฐมนิเทศ ผู้ปกครองในระยะ เปิดภาคเรียนแรกของปีการศึกษา เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับพัฒนาการของ นักเรียน การอบรมเลี้ยงดู การขอความร่วมมือในการส่งเสริมการเรียนของนักเรียน แนวทาง จัดการเรียนการสอน และระเบียบของโรงเรียน เป็นต้น และในระยะ เปิดเรียนภาคปลายของ ปีการศึกษา ควรจัดการประชุมผู้ปกครอง โดยเฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเป็นแนวทางใน การปฏิบัติ ในการส่งเสริมให้บุตรหลานประสบความสำเร็จในการเรียนต่อไป และนอกจากนี้อาจ จัดในรูปแบบกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การเชิญผู้ปกครองมาพบ เมื่อนักเรียนมีปัญหา การจัดทำจุลสาร จดหมาย เผยแพร่ กิจกรรมของโรงเรียน การไปเยี่ยมบ้าน นักเรียน เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครู

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครอง ให้การส่งเสริมการใช้ภาษาน้อยมากในด้าน การเขียนบันทึก เหตุการณ์ประจำวันและรายรับ-รายจ่าย แก่ไขการพูดออกเสียงที่ถูกต้อง ดังนั้น ครูจึงควรจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาในด้านการพูดและการ เขียนให้มาก ซึ่งอาจจัดใน ชั่วโมงเรียน หรือจัดเป็นกิจกรรมพิเศษในช่วงพักกลางวัน โดยขอความร่วมมือจากบรรณารักษ์ ของโรงเรียนและกรรมการประจำกลุ่มวิชาทักษะ (ภาษาไทย) มีการให้รางวัลเป็นของ เล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อเป็นการเสริมแรงแก่นักเรียน ถ้าเป็นไปได้อาจจัดให้มีชั่วโมง สำหรับอ่านหนังสือ อิสระ สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง แล้วให้นักเรียนออกมาจากรายงานปากเปล่าหน้าชั้นเรียนหรือเขียน เป็นรายงานสั้น ๆ มาส่งครู

สำหรับการมอบหมายการบ้านของครูนั้น อาจให้นักเรียนทำที่โรงเรียน ในกรณี
ที่ไม่มีใครสอนการบ้านให้ หรือกลับบ้านแล้วไม่มีเวลาทำ โดยอาจขยายเวลาเพิ่มอีก 30 - 60 นาที
และจัดครู เข้าช่วยเหลือให้นักเรียนทำการบ้าน ตลอดจนแนะนำในสิ่งที่ยังไม่เข้าใจ เป็นต้น

นอกจากนี้ครูควรมีการกระตุ้นให้นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มย่อย เพื่อให้นักเรียน
ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เด็กเก่งช่วยสอนเด็กที่อ่อนกว่า เพราะเด็กในวัยเดียวกันจะมีพัฒนาการ
คล้ายคลึงกัน สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจซึ่งกันและกันได้ดีกว่าผู้ใหญ่ (ครู) กับเด็ก (นักเรียน)
ในบางเรื่อง ซึ่งแนวคิดนี้ควรจัดให้มีในโรงเรียน โดยให้สมาชิกแต่ละกลุ่มได้ทำงานร่วมกันในเรื่อง
ทั่ว ๆ ไป และกลุ่มที่นักเรียนทำงานช้า ควรมีการสลับเปลี่ยนกับกลุ่มอื่น ๆ บ้าง

3. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปกครอง

ผู้ปกครองควรสร้างความสัมพันธ์อันดี ภายในบ้าน คือ มีความรักใคร่ ปรองดอง
กันระหว่างพ่อแม่ผู้ปกครองและสมาชิกทุกคนภายในบ้าน พยายามทำตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่บุตรหลาน
ให้ความรัก ความเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรม เป็นที่ตั้ง ควรมีโอกาสรับประทาน
อาหารเย็นร่วมกันบ้าง เป็นการสร้างความใกล้ชิด ทำให้เกิดความอบอุ่นในครอบครัว ซึ่งเมื่อเด็ก
มีปัญหาเกิดขึ้นก็กล้าที่จะมาขอคำปรึกษาจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง นอกจากนี้บิดามารดาหรือ
ผู้ปกครอง ควรมีกิจกรรมที่ทำร่วมกันในครอบครัวบ้าง เช่น การทำงานอดิเรก พาไปชมภาพยนตร์
หรือสถานที่ที่ให้ความรู้ต่าง ๆ มีโอกาสพิเศษให้กับเด็กบ้าง เช่น ในวันเกิด วันขึ้นปีใหม่ เป็นต้น
และนอกจากนี้ ควรให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนในโอกาสที่โรงเรียนมีกิจกรรมพิเศษ เช่น
กิจกรรมวันแม่ วันลอยกระทง การประชุมผู้ปกครอง เป็นต้น ไปพบครู เมื่อครูมีจดหมายเชิญให้ไป
พบ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

เนื่องจากปัจจุบันสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ความเจริญทางวัตถุได้เข้ามา
มีอำนาจเหนือจิตใจมนุษย์ ทุกคนต้องแข่งขันกัน เพื่อความอยู่รอดและมีหน้ามีตาในสังคม ดังนั้น
คุณธรรมของคนในสังคม โดยเฉพาะสังคมในเมืองหลวง จึงเสื่อมลงไปอย่างมาก ดังนั้น ผู้วิจัย
คิดว่า ควรมีการศึกษาสภาพการส่งเสริมของผู้ปกครองในด้านอื่น ที่นอกเหนือจากการศึกษา คือ
ศึกษาสภาพการส่งเสริมของผู้ปกครอง ทางด้านคุณธรรมและจริยธรรม แก่เด็กเรียนประถมศึกษา
ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเสริมสร้าง
คุณธรรมและจริยธรรมแก่นักเรียนในโอกาสต่อไป